

Finansministeren (Jonnesbech):

Seg ønsker blot endnu at sige et Par Ord, navnlig overfor den ærede Ordførers Paastand om, at vedkommende Embedsmænd naturligvis have fuldkommen Frihed til at have saa mange Medhjælpere, som de ville, og at lønne dem saa højt som de ville. Denne Paastand er ganske vist fuldkommen theoretisk rigtig, og der er heller Ingen, som modsiges den ærede Ordfører deri; men praktisk taget er den urigtig, thi Forretningerne fordrer et vist Antal Arbejdere, og Konkurrencen kræver en vis Løn til dem, naar man overhovedet vil beholde dem. Med al Anerkjendelse af den theoretiske og legale Rigtighed af denne Paastand, siger jeg altsaa, at det Forhold, vi her skulle bedømme, er saaledes, at denne Ret i Praxis ikke kan benyttes af de vedkommende Embedsmænd. — Den ærede Ordfører sagde fremdeles, at det ikke havde nogen særlig Betydning, om der var en Kontrol, fordi man maatte forudsætte, at enhver Embedsmand var undergivet Kontrol. Ja, det er ganske rigtigt; men Kontrollens Besværlighed danner sig ganske naturligt efter den Sags Art, som skal kontrolleres, og her, hvor der alene er Spørgsmaal om at kontrollere store Pengesummer, som ere komne sammen i mindre Dele, følger det ligefrem af sig selv, at ikke blot Kontrol, men ogsaa Omhu og Behandlingen af de forskjellige Bilag, hvorigjennem Kontrolen skal føres, har noget ganske Andet at betyde, end den har ved et mindre Løbssted, hvor Vedkommende have Guds Gaver af Tid til at kunne gjøre ved disse Bilag, omtrent hvad de ville. Den behøver ikke der at ske i et Nu, og naar man ikke kan udføre den, medens Expeditionen foregaar, kan man gjøre det bagefter; men her, hvor man er presset fra Morgen til Aften, er det virkelig en Nødvendighed, at der er Folk tilstede, som overhovedet kunne udfylde disse Bilag og disse Kontrolmidler, saaledes at de kunne bruges til en virkelig Kontrol. Jeg tror ikke, man skal kunne benegte, at der ved Siden af, at alle Embedsmænd ere undergivne en Kontrol, ogsaa i det, der skal kontrolleres i dens Art og Mængde er en meget væsentlig Forskjel paa, hvad Arbejde det medfører for den Ene og for den Anden. — Jeg har slet ikke regnet mig det til nogen Fortjeneste at være gaaet de her nævnte Løbsembedsmænd for nær; men jeg har sagt, hvad jeg tillader mig at gjentage, at Grunden, hvorfor jeg ikke kan følge det ærede Udvalg i disse Forslag, saaledes som jeg kan med Hensyn til Næsten af dem, er den, at jeg har en Følelse af, at jeg har indskrænket mig til det mindst Mulige, og derfor ogsaa bør gjøre mig al mulig Tilid for at kunne faae bevæget det ærede Thing til at erkjende, at dette Beløb ikke taaler at nedsættes. Det er min Overbevisning, at man, dersom man gaar videre, gaar vedkommende Embedsmænd nærmere, end man egentlig vil, og end man egentlig bør.

Ordføreren (S. A. Hansen):

Hvad jeg har sagt om Kontrol, er, at den ikke er noget Motiv til at indrømme en Godtgjævelse, som man ellers finder er for høi. Det er jo nemlig ikke Kontrol, vi her tale om med Hensyn til Kontorholtsgodtgjævelse; den kommer andetstedsfra; men vi maa gaa ud fra, at Kontrol er forsvaerlig, og at man udfører den i dette Tilfælde. En alvorlig Kontrol er efter min Mening Noget, der maa udføres paa ethvert andet Sted ligesaa fuldt som paa dette. — Et Moment, som blev fremdraget af det ærede Medlem fra Svendborg Amts 7de Valgfreds (Steenstrup), var slaaende for mig. Han mente, at man ved at give disse 1000 Kr. kunde forhindre en Fuldmægtig fra at løbe bort med 100,000 Kr., hvad han ellers vilde gjøre, og der var altsaa vundet 99,000 Kr., ved at forkaste Flertallets Forslag. (Steenstrup: Det sagde jeg ikke!) Det ærede Medlem sagde: Det nytter ikke at spare disse 1000 Kr., naar en Fuldmægtig løber bort med 100,000 Kr., og han mener altsaa, at det for denne Fuldmægtigs Vedkommende maa gjøre en saadan Forskjel, om vi bevilge disse 1000 Kr. mere eller mindre, at han, dersom vi bevilge 1000 Kr. mere, ikke løber bort med 100,000 Kroner.

Finansministeren (Jonnesbech):

Dette er imidlertid en Sag, som har en ikke saa ringe praktisk Betydning, thi om der end egentlig ikke er nogen Kausalforbindelse mellem de 1000 Kr. og de 100,000 Kr., er det en aldeles ubestridelig Sandhed, at man, naar man sætter Hæsten til Sævekassen og ikke giver den, hvad den skal have, risikerer, at den tager Næse, end den skal have. Naar man ikke lønner Folk, som man sætter over store Pengesummer, paa en nogenlunde anstændig Maade, risikerer man en saa menneskelig Ting som den, at de, tvungne af Nød, tage, hvad de ikke have Lov til. Desværre findes der saadanne Exempler, og der foreligger jo endog for Eiden for det høie Thing Exempler paa, at det end ikke med en god Lønning er muligt at undgaa noget Saa-dant; men det er sikkert, at man ved at lønne slet, udsætter Folk for Fristelser, som de maaste ikke altid kunne modstaa. — Den ærede Ordfører kan virkelig ikke benegte, at Kontrollens Bestaaenhed har meget betydelig Indflydelse paa de Kontrolmidler, der skulle staves tilstede. Der er ingen Tvivl om, at en Mand, der kun har faa Expeditioner, først kan føre ind i den ene Protokol og derpaa i den anden, og dernæst kan han give Aktivitet en Paategning; men naar der ikke er Tid dertil, maa der En til at expedere, En til at give Paategning og En til at føre ind i Bøgerne. Det kan ikke negtes, og det er netop det, der er Tilfældet paa saadanne Steder som Kjøbenhavns Løbsbød.